

נסח וארכיט. שקית של עוביות רשימת מוזרים וסימני פסיקות

דובי נאיר, בן שבע:

הכל בזכות שאני צפור לילה.

לא נרדמתי - כמו תמיד, קמתי אֶלף פעם - גם בן כמו תמיד, ובקשתי
מאמא רשות לקרא עוד קומיקס כי זה יעזר לי להרדם, כוס מים כי הפה
שלי יבש ופריכית ארז כי עברו כמה שעות מארוחת הערב ואני רעב.

פתאום שמעתי גלגלים. לא של עגלה ולא של רכב, אלא של משהו
כבד ממש.

חפשתי מקום להציץ ממנו, וה' עזר לי! אמא עמדה בדלת ודברה
עם השכנה, אמא של חיימי, על מתפון טוב לחזה עוף (אל תבהלו
מהשם המוזר הזה, מדבר בשניצל הרגיל שכלנו מכירים). הצצתי ככה
מאחוריה, מצדדיה, נסיתי לראות מה מתקרב אלינו בקול רעש. אמא
של חיימי צדה אותי פתאום, תפסה את היד שלי, משכה, היא אוהבת

"למה?" שאלה אמא בקול את אשר שאלתי אני בלב.

"מי יודע. הופס! עוד משטח מתקרב?" שוב שמענו גלגלים קולניים. אמא הסתובבה אלי סופסוף.

"אתה מכרח לחזור למטה מיד, דובדוב", היא אמרה, מכנה אותי בכנוי ישן נושן שאני אוהב. "אנחנו רואות כאן משטחים כאלה על גלגלים, כמו שיש בתנויות מזון ובקשתות גדולות. נו, שמעבירים אתם סחורה מהמחסנים לחנות. מישוהו הנחית כאן סחורה, והנה הוא מגיע שוב לסבוב שני. באמת מעניין מה זה ולמה זה, אבל ממילא לא תהיה לנו תשובה לפני מחר. לילה, ומאחר, ואין מישוהו לשאל. אז לילה טוב. נו, קדימה, למטה!"

אמא של חיימי נפרדה מאמא לשלום, חזה העוף חפה לה על השיש. אמא סגרה את הדלת מאחוריה ומאחורי משטחי הסחורה המסקרנים ועזרה לי ללכת למטה כי לא עשיתי את זה לבד.

...הבקר הגיע מהר מדי, כמו תמיד.

תכננתי לבזבז עוד כמה דקות במטה, להסתובב מצד לצד, לעשות תצמי ישן, לא לענות לאף אחד על שום דבר, אבל פתאום נזכרתי. המשטחים! הסחורה! יקחו אותה לפני שאספיק לבדק מי ומה ולמה.

קפצתי. אמא שמחה, שכחה בעצמה מהמשטחים, חשבה בטעות שאני סתם כך תרוץ היום. קבלתי מחמאות שוות, ועל אף שלא בטוח שהן הגיעו לי, זה היה נעים.

תוך דקות הייתי לבוש לחלוטין. מהרתי לצאת כדי לגלות שאכן, שני הרים של ארגזים מצפים בנילון נצמד כחלחל כזה עמדו ברחבה שלנו. סביבם כבר עמדו ילדי שולנברג, מששו, נסו לקרע את הנילון וקבלו גערות מאבא שלהם כי למה צריה לגעת בכל דבר.

מאיר יצא חצי דקה אחרי, קלט גם הוא את המשטחים, פתח את הפה כדי לשאל למה ולא הספיק לעשות את זה כי בתיה עשתה את זה במקומו. יצאה גם היא, צעקה: "מה זה? למה?" ואני הודעתי לה שאין לאף אחד תשובה לשאלה הזו.

בתיה נארה, בת 12:

"אני אשיג לה תשובה", אמרתי לדוכי בהחלטיות וירדתי למטה, שכחתי אפלו לבקש מאמא רשות.

שולנברג כבר עזבו את המשטחים, אבל לא את השטח. הם רקדו בהתרגשות סביב, ספרו לי בין לבין שאמא שלהם אחראית על המכירה, שזו מכירה של מוצרי מזון וירקות, ושיש מכירה כזו בהרבה שכונות, בהמון ערים, ועכשו בחרו את אמא שלהם. ואת הרחבה שלנו.

"באמת?" זו הייתה הפתעה והיו לי מלא שאלות עליה: "איפה תהיה המכירה? כאן? ומי יגיע אליה? ומי הרשה לאחראים לערוך מכירה ברחבה שלנו? זו מכירה קבועה? מי פנה לאמא שלכם? איך הם הפירו אותה? רגע, מתי הודיעו על המכירה? איך זה שאנחנו לא יודעים עליה כלום?"

"זהו בדיוק!" השולנברגים ותרו מראש על כל רשימת השאלות וענו רק על האחרונה ודי, "זהו בדיוק! שלא הודיעו עדין, המכירה היתה אמורה להתחיל בשבוע הבא, ובטעות גמורה הובילו לכאן משטחים של מוצרים. אמא התקשרה לאחראים, הם ממש לא יודעים מה לעשות, זה הפסד גדול בשבילם".

אבא שולנברג קרא לחמודים שלו מהרחוב. הוא כבר החל ללכת והם לא שמו לב, המשיכו להתרגש ולהתפטט.

מלמלתי להם משהו על אבא שמחכה והתנתקתי מהעולם, כמו תמיד כשיש לי רעיון חדש ומבריק: אולי האחראים ירצו לערוך מכירה מוזלת במיוחד של המוצרים שהגיעו הנה? אולי הם אפילו ירצו שנודיע על זה כאן, בעתון? אולי זו תהיה ההזדמנות שלנו לשוב ולהמשיך לספר ספורים על עצמנו?

ארוץ לשאל את אמא שולנברג, ובינתיים קחו את הפרק הראשון הזה בסדרה החדשה שלנו: רחבת האופנים. להתראות!